

Jean-Paul Sartre. "Den Anstændige Luder".

LIZZIE

Hør engang! Jeg har kun boet her fra i forgårs. Du er den første, jeg har besøgt af. Den første får mig gratis. Det bringer lykke.

Jeg vil ikke have dine penge... Men jeg kunne da godt tænke mig at se, hvad du vurderer mig til. Vent lidt, lad mig gætte (hun tager pengesedlen, lukker øjnene). Fyrretyve dollars?

Ikke? Nej, det er måske også for meget, så ville der jo også have været to pengesedler.

Tyve dollars?

Heller ikke? Så er det altså mere end fyrretyve dollars. Halvtreds? Hundrede? Nå, ikke? Ja, så åbner jeg øjnene (hun ser på sedlen). Har du ikke taget fejl? Ved du, hvad du har givet mig? Her, tag den igen. Vær så god at tage den igen. Ti dollars. Ti dollars! Bilder du dig ind at man kan få unge piger som mig for ti dollars? Har du set mine ben? Har du set mit bryst? Er det bryster til ti dollars? Tag din rådne seddel og forsvind, inden jeg bliver gal i hovedet. Ti dollars!

Og herren kyssede mig over det hele. Herren ville hele tiden begynde forfra. Herren fik mig til at fortælle om min barndom. Herren tillod sig at blive i dårligt humør og bruge en beskidt kæft præcis, som om jeg var på fast månedsløn.

Og hvad har han betalt for hele den spøg? Ikke fyrretyve, ikke tredive, ikke tyve, nej ti dollars!